

[Per Hækkerup.]

sige, det er en ejendommelig regering. Den møder det samme afvisende svar, det måtte den vide, fra lønmodtagerorganisationerne. Så kan man selvfølgelig vælge at sige: vi har vort flertal — jeg tror, det er 20 mandater — her i tinget, det vil vi bruge. Jeg forstår, det er finansministeren, der er mest tilbøjelig til at ville spille stærk mand. Jeg vil indtrængende advare regeringen og regeringsflertallet imod hen over hovedet på samtlige lønmodtagerorganisationer i Danmark, hen over hovedet på partier, som repræsenterer næsten halvdelen af landets befolkning, og som efter galluptallene repræsenterer en stigende andel af landets befolkning, at gennemføre en tvangslovgivning. Det vil være at spille bold med en fornuftig erhvervspolitisk mulighed.

Jeg vil gerne sige til regeringen, at vi har fra socialdemokratiet, som også vores ordfører gav udtryk for, hele tiden været indforstået med at forhandle, men der må være noget at forhandle om, og det må være regeringens ansvar at lægge det frem for folketinget og for det folketingsudvalg, der er nedsat til at behandle disse spørgsmål. Det er ikke sket indtil nu.

Og så kun én bemærkning til. Mig forekommer det, at denne debat har været inderlig overflødig. Fra regeringens side har vi ikke hørt ét eneste nyt ord, ikke ét, og heller ikke fra regeringspartierne ordførere. Der er ikke føjet en tøddel til det, vi vidste i forvejen. Denne debat har egentlig kun haft til formål at skabe et klædebon, der kunne skjule SFs taktiske fejltagelse ved at trække sig ud af 21 mands udvalget, det udvalg, som SF selv havde bedt om; jeg vil endda sige indtrængende bedt om, blev nedsat. Da socialdemokratiet forhandlede med regeringen om vores antiinflationplan, larmede SF op og sagde: det er helt urimeligt, at disse forhandlinger skal ske imellem disse tre regeringspartier og socialdemokratiet, det må over i folketinget, det må over i et folketingsudvalg. Vi sagde ja, og vi fik det over i et folketingsudvalg, og SF kom og sagde til os: dette her er så vigtigt, så vi beder om, at vi kan få 2 mand med i udvalget, vil I ikke afstå en af jeres pladser til os? Og vi sagde: ja, I får de 2 mand. Så vigtigt var det dengang, og så gik man hen og lavede den taktiske brøler, som ikke engang en så fremra-

gende politiker som hr. Aksel Larsen har været i stand til at begrunde, at trække sig ud af et udvalgsarbejde i utide. Nu skal det skjules med en debat, som er nøjagtig lige så intetsigende, som SFs argumenter var dengang, og som er lige så uproductiv med hensyn til at bringe oplysninger om, hvad regeringen vil. Jeg vil nærmest betegne det som en spildt dag.

Anker Jørgensen: VKR-partierne ordførere har takket statsministeren for den redegørelse, som han er fremkommet med, og jeg vil i og for sig også gerne takke statsministeren for redegørelsen, selv om min begrundelse måske nok er lidt anderledes.

Jeg erindrer, at hr. Langkilde som ordfører for de konservative sagde, at denne forespørgsel i og for sig var overflødig. Jeg vil sige, at den i hvert fald har haft én, om end en lidt kedsommelig, positiv betydning, nemlig den, at det er lykkedes herigennem at fortælle hele befolkningen, at der egentlig ikke er noget indhold i den form for indkomstpøolitik, som regeringen har lagt op til. Det er historien om kejserens nye klæder om igen, og dog må jeg vel retfærdigvis sige, at en form for indkomstpøolitik er der i det; der er lagt op til, nemlig en lønindkomstpøolitik.

Diskussionen om pristalsreguleringen forekommer mig at være fuldstændig tåbelig, når man ved, at regeringen har indført et pristop og derfor, må man formene, regner med, at priserne vil blive i ro, hvorfor den pristalsregulering, der findes på arbejdsmarkedet, ikke vil få nogen betydning. Men regeringen venter måske alligevel prisstigninger, også når de nye overenskomster træder i kraft efter 1. marts 1971; det må vel være derfor, man alligevel fastholder tanken om, at den lønsikring, som pristalsreguleringen er, skal droppes.

Jeg vil gerne gøre opmærksom på en ting, som måske ikke er understreget stærkt nok i dag, og det er, at hvis man fjerner pristalsreguleringen, vil det simpelt hen betyde, at de stærke grupper sørger for på anden måde at skaffe sig kompensation for prisudviklingen. Det vil med andre ord sige, at ved at fjerne pristalsreguleringen og også ved at sætte en meget snæver ramme for lønudviklingen i forbindelse med overenskomstforhandlingerne sørger man for, at den ikke alt for gunstige lønudvikling, der